

Co se děje

Vážení čtenáři Bliku, začal nám již zase podzim, škola běží na plné obrátky a tak po prázdninové odmlce vychází další číslo vašeho oblíbeného občasníku. Přejeme vám hezký podzim, a kdyby náhodou přšelo, příjemné chvíle nad našimi stránkami.

Vaše redakce

- 3. září jsme se vrátili po prázdninách do školy
- 4. 9. žáci čtvrtých ročníků zahájili dopravní výuku na dopravním hřišti
- 6. 9. zahájili žáci druhých ročníků plavecký výcvik
- 13.-14. 9. odjeli osmáci na exkurzi na Šumavu
- 17. – 19. září šestáci pochodovali na turistickém kurzu
- 19. – 21. 9 strávili žáci druhých ročníků na adaptačním pobytu ve Varvažově
- 22. září jsme oslavili 30. výročí založení naší školy
- 27. 9. proběhla exkurze vybraných žáků do Prahy
- 11. 10. druhý stupeň navštívil pořad Drogy – prevence v Měks Vodňany
- 25. – 26. 10. konečně podzimní prázdniny

Exkurze na Kubovu Huť

Ve čtvrtek ráno dne 13. 9. 2007 jsme se všichni s krosnami a batohy sešli na vlakovém nádraží ve Vodňanech a měli jsme před sebou dlouhou cestu na Kubovu Huť s několika přestupy.

Poté, co se paní učitelky ujistily, že všichni přihlášení dorazili, nastoupili jsem do vlaku a hurá na Kubovku.

Cesta nám trvala tři hodiny, ale nakonec jsme dorazili. Bohužel nám však paní učitelka sdělila špatnou zprávu, že naše chata je od nádraží ještě dost daleko a že to budeme muset ujít pěšky. Většina z nás s tím nebyla moc spokojená, ale nic jiného nám nezbývalo.

Za čtvrt hodinky jsme byli na místě. Na jedné louce stála velké pěkná chata s lešením - naše chata. Vešli jsme dovnitř, odložili si velké batohy, vzali si batohy menší, v kterých jsme měli svačinu, a vyrazili na výlet k Boubínskému jezírku.

Šli jsme lesem, každý svým tempem. Paní učitelky šly vždycky poslední a tak jsme na ně pokaždé počkali a když nás dohnaly, šli jsme zase dál. Na jednom velkém rozcestí, když byly paní učitelky daleko za námi, usadili jsme se na klády a odpočívali každý po svém, někdo jen seděl a povídal si s kamarádem, někdo obědval, někdo jen stál a někdo se také rád prospal.

Když paní učitelky dorazily, daly nám bojový úkol, každý dostal papírek s několika napsanými věcmi např.: najít borovou šišku, kamínek, houbu, modřínovou větvíčku atd. Rozdělili jsme se do čtyř skupin a při cestě na jezírko hledali potřebné věci. Už nám zbývalo jen pár kilometrů k jezírku, cestu nám však zkřížily polomy a tak jsme se vrátili zpátky na chatu.

Na chatě jsme paní učitelce Vokaté odevzdali sebrané věci a šli na své pokoje vybalit si. Když jsem si vybalili, vypravili jsme se k sousedním chatkám, kde jsme si chtěli zahrát nějaké hry, protože tam měli hřiště. Nakonec však hráli kluci fotbal a holky si povídaly.

Když jsme se vrátili, z chatek připravily si pro nás paní učitelky s pomocí nějakých kluků z běčka stezku odvahy. Stezka byla opravdu skvělá, všichni, jsme si ji užili a asi všichni jsme spadli do příkopu a trošilinku se i báli☺.

Po stezce odvahy jsme měli diskotéku, písničky se pouštěly z mp3 přehrávačů některých spolužáků. Pouštěly se všechny možné písničky, co každý chtěl. Diskotéka trvala až do půl dvanácté a tak bychom chtěli poděkovat paním učitelkám, že nás tak dlouho nechaly vzhůru.

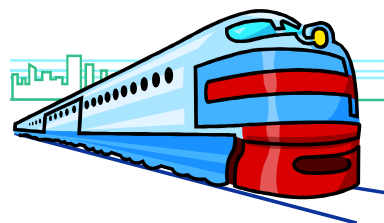
Druhý den jsme všichni vstali kolem sedmé hodiny a vydali se do lesa na houby, nasbírali jsme hodně babek a suchohřibů, ale někomu, kdo měl bystrý zrak se mohlo podařit ulovit i právaka.

Po nějaké době, co jsme se vrátili z hub, jsme si začali balit věci a vyklízet pokoje. Když bylo vše v původním stavu, vzali jsme si batohy a vyrazili na nádraží.

Protože vlak jel až za nějakou dobu, museli jsme asi hodinku počkat, ale dočkali jsme se, vlak přijel a dovezl nás domů, samozřejmě jsme zase několikrát přestupovali☺.

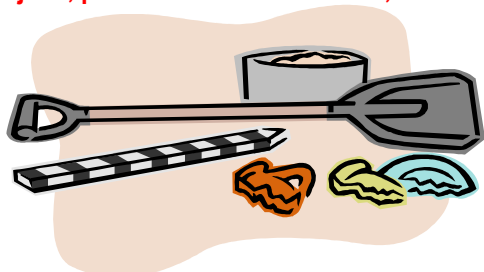
Kolem páté hodiny jsme dorazili do Vodňan a tam jsme se rozešli každý ke svému domovu.

Myslím, že se tento výlet všem líbil a také chceme moc moc poděkovat paním učitelkám, že nás tam vzaly, a doufáme, že se takových výletů uskuteční ještě mnoho.

HISTORICKÝ PROJEKT 6. TŘÍD OBOU ZÁKLADNÍCH ŠKOL

Ve středu 26. září 6. třídy z Bavorovské a Alešovy školy se vydaly na exkurzi. Sešli jsme se u kostela a odtud jsme vyrazili autobusem do Skočic. Ze Skočic jsme šli pěšky kolem kostela dál po cestě lesem, kde jsme nacházeli bedly, když vtom začala cesta stoupat do kopců. Šli jsme přes kameny, přelézali koleje vyvalené vodu, u když po dešti teče z kopce dolů. Po krkolomné cestičce jsme pokračovali dál až jsme najednou vylezli na kamennou hromadu a šli jsme po ní kousek. Když nám z výhledu zmizely stromy, viděli jsme, že ta kamenná velká hromada stojí přibližně v kruhu. Měli jsme přestávku na svačinu na krásném plácku, na kterém byly kameny, na které jsme si mohli sednout. Z plácku byl krásný výhled na krajinu kolem nás, a protože bylo ráno, byly vidět v dálce kopce vystupující z mlhy, vypadaly, jako by se z nich kouřilo nebo jako by byly zasněžené, byl to krásný pohled. Pod pláckem byl veliký sráz, do kterého bych za nic na světě nechtěl spadnout. Když jsme se nasvačili, rozdál nám pan učitel Brom úkoly, na které jsme dostali otázky a měli jsme najít důkazy. Prvním úkolem bylo zjistit, proč se zde naši předci usadili, a druhým úkolem bylo zjistit, proč asi toto místo zaniklo, co se asi stalo.

Naši stopou byly červené kamínky, které se nacházejí po velkých požárech a střípky keramiky, které se daly najít pod stromy. Hromada kamenů měla tvar kruhu, takže bylo jasné, že představoval někdy v minulosti hradby. V prostředku kruhu mohly stát domy obyvatel hradiště. Přišli jsme k závěru, že hradiště bylo osídleno kvůli bojové strategii, ale pro nás zůstává otázkou, kde brali vodu. Pramen? Déšť, který chytali do nádob? Na tohle i znalec odpoví jen v teoriích. Na druhý úkol každý odpověděl jinak, mohlo být možné skoro vše, co jsme si mysleli. S důkazy, které jsme našli, a teoriemi, které nás napadly, budeme na dále pracovat v projektu při hodinách dějepisu. Místo, kde jsme se nacházeli, se jmenovalo Hradiště u Skočic „Markomanské kolo“.

Vraceli jsme se do Skočic druhou cestou, abychom se mohli podívat na kopečky, které se

nacházejí v jedné části lesa u Skočic. Vypadá to, že tyto kopečky znamenaly ne moc velké pohřebiště patřící obyvatelům hradiště.

Ve Skočicích na nás čekal autobus, nasedli jsme a vyjeli směrem k mohylovému pohřebišti Lomec. Mohylové pohřebiště bylo obrovské a my jsme měli za úkol si představit, jak asi mohl vypadat člověk v té době, kdy se dělala tato mohylová pohřebiště, a měli jsme toho člověka nakreslit.

O kousek dál stál náš autobus, nasedli jsme a jeli se podívat do vesničky jménem Hradiště, kde se v dávných dobách nacházela veliká svatyně. Došli jsme k vyvýšenému místu, kde bylo na tabuli, že zde dříve stávala svatyně a byl tam obrázek, jak asi vypadala. Podívali jsme se na tabuli a vyšli na vyvýšené místo. Krásně tam byla do kruhu tmavá tráva a okolo jejího obvodu rostly obrovské, málo vídané nejedlé houby, byl to div. Byly tam dva velmi zřetelné kruhy a jeden méně zřetelný, byl to veliký zážitek, protože tam byla vidět dokonce i část jedné zdi.

Naplnění zážitky ze dne a natěšení na další práci v projektu jsme se vraceli k autobusu, u boku autobusu stál krásný vlčák, a protože byl tak potichu a všechny si nás prohlížel, většina z nás si ho ani nevšimla, a to proto, že jsme se svěřovali spolužákům se svými zážitky. Když jsme dorazili do Vodňan, vyrazili jsme hladoví domů.

Václav Mašek, 6. třída

Navštívili jsme „Výstavku“!

Rozhovor s p. učitelkou Majerovou:

- 1. Jak se vám líbí prostředí, ve kterém pracujete?**
Líbí se mi moc, sami si ho neustále zkrášlujeme.
- 2. Jste spokojena se svými žáky?**
Ano, jsem velice spokojena, ale někdy...
- 3. Změnila byste něco na svém pracovišti?**
Potřebovali bychom lépe vybavit výpočetní technikou a výukovými programy.
- 4. Jaký máte vztah se svými žáky?**
Přátelský se zachováním autority.
- 5. Proč jste se rozhodla být učitelkou?**
Protože mě bavilo se ve škole učit a pak jsem zjistila, že mě baví učit i žáky.
- 6. Jaký máte vztah s kolegy?**
Také přátelský.
- 7. Myslíte, že záleží na prostředí, kde se děti učí?**
Určitě ano, děti si samy vytvářejí představu, jak má vypadat prostředí kolem nich a posuzují, co se jim líbí či nelíbí.
- 8. Chutnají vám školní obědy?**
Ano, a navíc oceňuji, že jsou naše kuchařky usměvavé.
- 9. Jak by jste charakterizovala žáky dnešní doby?**
Řekla bych, že mají možnost získat informace z mnoha zdrojů, jsou zvědavější, živější a očekávají uspokojivé odpovědi na své otázky.
- 10. Jste ráda, že jste účastníkem tohoto rozhovoru?**
Ano, rozhovor byl příjemný. Ráda jsem si pohovořila se svojí bývalou žačkou.
Děkujeme za rozhovor

Rozhovor se žáky

1. Chutnají ti obědy?
Občas. Nikola 5. A
Moc ne. Josef 5. A
Ano. Vít 5. A
Ani moc ne. Jarda 3. A
Ano. Natálie 3. A

2. Líbí se ti tato škola?
Ano. Marika 5. A
Ano. Jan B. 5. A
Do školy chodím ráda. Lenka 3. A

3. Změnil/a bys na ní něco?
Ne. Nela 5. A
Nic. Jakub 5. A

4. Chodíš rád/a do školy?
Ano. Kristýna 5. A
Chodím ráda. Julie 3. A

5. Líbí se ti prostředí, kde se učíš?
Ano, velice. Nela. 5. A
Ano, líbí. Jarda 3. A
Líbí se mi moc. Eva 3. A

6. Jaký máš vztah s vyučujícími?
Jsou milí a rádi nám vše vysvětlí. Vanda 3. A
Děkujeme

ADAPTAČNÍ POBYT ŽÁKŮ 2. ROČNÍKŮ VE VARVAŽOVĚ

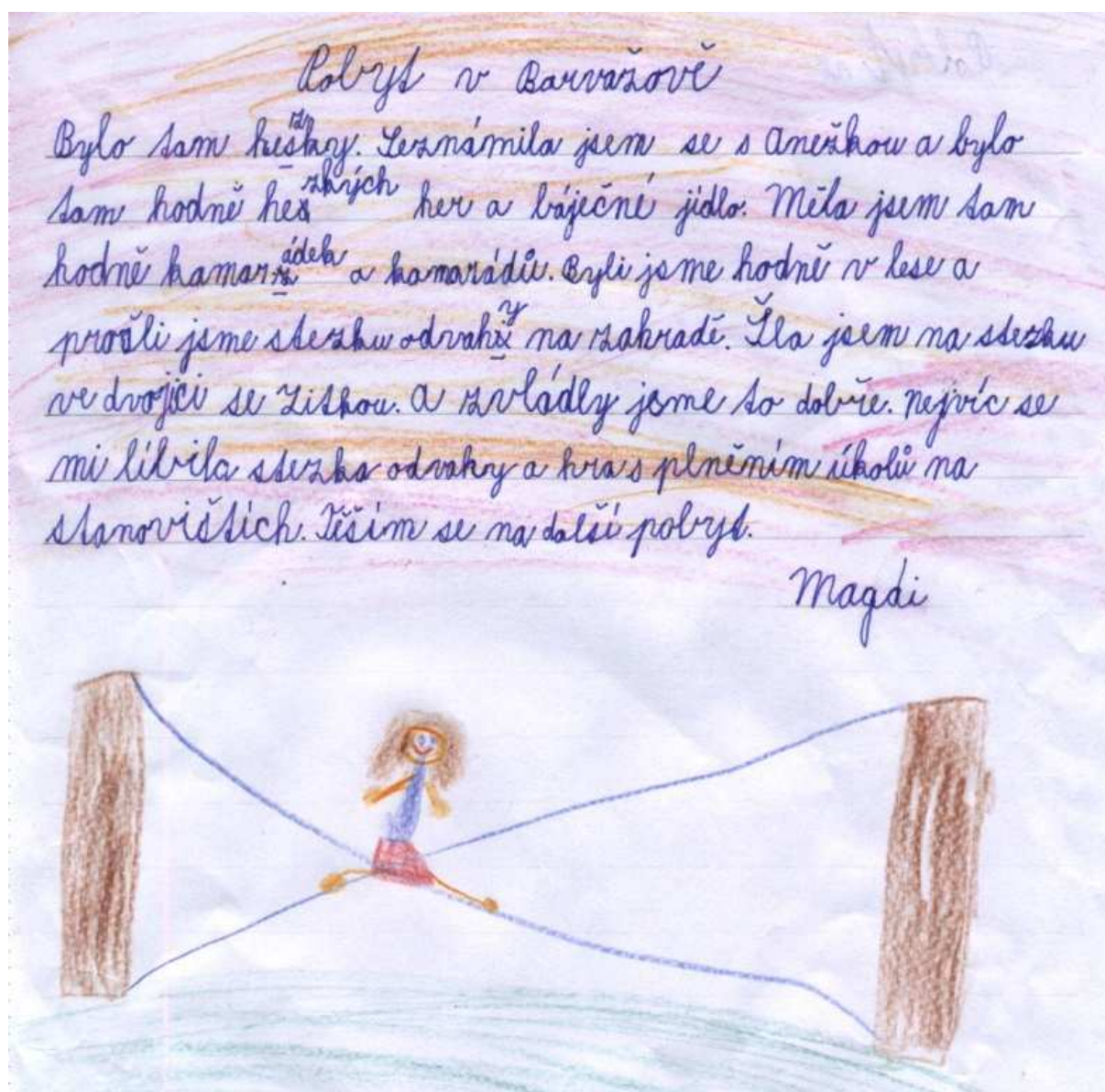
Já už se moc těším. To byla naše nejčastější slova. Však jsme my, žáci 2. tříd, jeli na adaptační pobyt do Varvažova.

Čekaly nás 3 dny plné her a zábavy. Celou plavbou nás provázel Noe. Na jeho archu jsme se nalodili jako zvířátka, jejichž masky jsme vyrobili ze sádrových ob vazů a omalovali. Suchou nohou se dostat na archu bylo úkolem lanových aktivit. Úkolovka prověřila, jak umíme malovat, počítat, číst, skládat lodičky z papíru, ale i hrát závodivé hry. Každé ráno nás budila kytara,

s kterou jsme si rádi zazpívali. Pak následovala ranní rozcvička. Vytvořili jsme pravidla tříd. Noemu jsme slíbili, že je budeme dodržovat a otisky našich rukou či nohou jsme svůj slib jsme potvrdili.

Noční stezka odvahy bylo asi to nejtěžší, co nám Noe připravil. Ale strach jsme překonali a všichni jsme ji zvládli. Na závěr nám všem dal diplomy za dobře zvládnuté překážky.

Domů jsme odjížděli unaveni, ale spokojeni. Poznali jsme, že kamarádi mohou být všude, i v jiných třídách.

TURISTICKÝ KURZ

6. TŘÍDY

V pondělí 17. září jsme se v 8.30 sešli na vlakovém nádraží ve Vodňanech, nasedli jsme do vlaku a jeli jsme do Volar. Cestou byla výluka, museli pro nás zavolat další autobus. Ve Volarech na nás čekal vlak, kterým jsme dojeli do obce Lenora. Kousek od nádraží byl Penzion Zámeček, ve kterém jsme byli ubytováni. Když jsme si vybalili věci, dostali jsme oběd, který byl po té bláznivé cestě výborný. Byly to hranolky a smažený sýr. Po obědě byl krátký polední klid, po kterém jsme se vydali na Boubínskou rozhlednu. Plánovali jsme vyjít nahoru, rozhlédnout se a vlakem se vrátit do Lenory. Od penzionu jsme se vydali po hlavní silnici, viděli jsme jeden z bunkrů stojících poblíž Lenory, poté jsme šli přes louku, která byla ohrazená a ve které se měl pást dobytek, našťastí jsme nenarazili na nic, co by se nám nelíbilo. Po dlouhé době jsme došli k jezírku. Dříve se využívalo při splavování dřeva.

Po několika kilometrech jsme se rozdělili. Jedna část šla na vlak a ta druhá na Boubín. Do docílení vršku Boubínu nám scházel už jen kousek, ale abychom stihli vlak, museli jsme to obrátit směrem k vlakové zastávce. Nescházelo nám už moc kilometrů, když hodiny ukázaly, že vlak právě odjel, a tak jsme se museli vrátit po svých. Šli jsme lesem, po kolejkách i loučkách, až jsme vyšli u bunkru, který jsme už jednou viděli. Vrátili jsme se po silnici zpět na Zámeček, kde na nás čekala výborná večeře. Do večerního klidu jsme si mezi sebou mohli všichni povídat o zážitcích ze dne a hrát různé hry.

Druhý den byl od sedmi do půl osmé budíček. Nasnídali jsme se. Ale protože přišlo, nemohli jsme se nikam vydat, měli jsme ale možnost navštívit tělocvičnu, zahrát si ping-pong, koukat se na televizi ve společné místnosti, hrát hry a nebo si povídat. Když se to trochu uklidnilo, vyrazili jsme do malé sklářské huti. Šli jsme kolem staré sklárny, která už nepracuje, a pan učitel Kubelka nám

povídal o její historii a o tom, že její majitel si v době jejího rozkvětu postavil zámeček, ve kterém je teď penzion, ve kterém bydlíme. Když jsme došli do malé sklárny, skláři nám ukázali výrobu skla. Potom jsme šli do sklářského obchůdku, kde jsme si mohli něco koupit, a také jsme se byli podívat na krytou dřevěnou lávku jménem Rechle, která se používala při plavbě dřeva. Vrátili jsme se na oběd. Po poledním klidu opět přišlo a když déšť skončil, vydali jsme se do lesa na houby. Nejvíce bylo suchohřibů, houby se sotva vešly do lednice v penzionu. Po večeři jsme si v tělocvičně povídali a hráli ty nejlepší hry, které se dají v kolektivu hrát. Druhý den jsme si sbalili věci a po snídani jsme se šli podívat do Sklářského muzea v Lenoře, kde jsme viděli nejlepší sklářské výrobky a dokonce jsme viděli i sadu mís, táců a hrnečků na pití Bowle, která byla vyrobena pro anglickou královnu. V muzeu jsme se dověděli i pár věcí k Lenoře a dostali tip, abychom se podívali do sklářské brusírny v Lenoře. Podívali jsme se, jak se brousí sklo a šli jsme se také podívat do brusičského obchodu. Vrátili jsme se na Zámeček, vzali si batohy, krosny, tašky a taky sáčky, ve kterých jsme měli houby, a vydali se k nádraží. Nasedli jsme do vlaku a odjeli směr Vodňany. Když jsme dorazili do Vodňan, rozešli jsme se do svých domovů. Myslím, že na tento kurz budeme dlouho vzpomínat.

Václav Mašek 6. třída

Aha konec ještě něco pro pobavení

Hádky a logické oříšky

1. Kdo má vpředu dvě oči, ale vzadu ještě spoustu dalších? páv
2. Neustále to mění tvar, ale přesto je to stále kulaté. Co to je? Měsíc
3. Ve stáji jsou lidé a koně. Celkem je zde 22 hlav a 72 nohou. Kolik koňů a kolik lidí je ve stáji? 14 koní a 8 lidí
4. Pokud v závodě předběhnete závodníka na druhém místě, na kolikátém místě budete? Na druhém
5. Tři muži se potápějí v řece, ale když vylezou z vody, jenom dva mají mokré vlasy. Jak je to možné? Třetí je holohlavý
6. Kdo chodí spát v botách? Kůň
7. Nemá to huby, ale tři zuby, u jídla slouží, po něm netouží. Vidlička
8. V jednom rožku trošku, v druhém rožku trošku, v třetím rožku trošku, v prostředku nejvíc. peřina
9. Stojí babice rozcuchaná velice. Když přijdou časy, zelené má vlasy, když tělo chřadne, do vody padne. vrba
10. Kdo ho spatří, nechť ho potlačí; kdo ho chce chovati, musí se varovati; dáš-li mu masti, bude růsti, když naroste, bude krásti, všechno ti před očima pobere a z domu tě vyžene. Oheň

Na půdě, kde je tma, visí na šňůrách pomíchané černé a bílé ponožky. Kolik nejméně ponožek musíte z půdy přinést, aby bylo zaručeno, že máte alespoň jeden pár ponožek stejné barvy?

Podotýkám ještě jednou, že na půdě je tma a proto netušíte, jakou barvu ponožky zrovna ze šňůry berete?

3 ponožky.

Vždy budou alespoň dvě stejné barvy, protože více barev na půdě prostě není.